

Carmel Harrington

Az élet mégis csodaszép

HarperCollins

A The New York Times sikerszerzője

**CARMEL
HARRINGTON**

**AZ
élet
mégis
csodaszép**

HarperCollins

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkedzítést és mindenfajta információátáról vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Carmel Harrington, 2015 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

HarperCollins Publishers Limited, UK

A mű eredeti címe: *Every Time a Bell Rings*

• Magyarra fordította: Várnai Péter

Nyomtatásban megjelent: HarperCollins, 2018

Átdolgozott kiadás

978-963-448-109-6

- *Kép*: Shutterstock, Thinkstock
- *Borítódesign*: Barczag Andrea
- *A szerző fotója*: Anna Thompson

A HarperCollins® a HarperCollins Publishers vagy a konzern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

- *A kiadó és a szerkesztőség címe*: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó*: dr. Bayer József
- *Főszerkesztő*: Vaskó Beatrix
- *Telefon*: +36-1-488-5569; *e-mail cím*: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

*Családomnak:
Roger, Amelia, Nate és
Eva Harringtonnek*

ELŐHANG

2005. szenteste

– A boldogság az... – Elégedetten sóhajtottam egy nagyot, és meleg leheletem felhőt fodrozott a téli levegőben. – Ilyen szép még soha nem volt a karácsonyi kivilágítás.

Tudom, hogy minden évben ezt mondom, ugyanazon a helyen, percre pontosan ugyanakkor. És valószínűleg jövőre is ezt fogom mondani.

Semmit sem láttam még, ami tökéletesebb lett volna. A viktoriánus stílusú karácsonyi dekoráció letűnt idők fényébe burkolja a várost. Igen, ez borzalmasan giccsesen hangzik, de karácsonykor semmi baj nincs ezzel. Ilyenkor semmi sem lehet eléggé giccses.

Dublin, szeretett szülővárosom ünnepi kivilágításban ragyog. Egész Írország csendes örömmel várja a karácsonyt. Idén engem korán megajándékoztak, bár az ajándék ugyanaz, amit már nyolcévesen is megkaptam. Ebben egészen biztos vagyok. Véletlen? Végzet? Csoda? Nem tudom, miféle erők keze van a dologban, de mindenképpen hálás vagyok.

Két hete még szingli voltam. Egyébiránt boldog szingli. Akkor sem lehetett panaszom az életemre, és akkor is tanárként dolgoztam az egyik St. Colmcille iskolában. Reggelente isten bizony nem azzal az érzéssel ébredtem, hogy lemaradok valamiről, mert még nem ismertem meg a nagy szerelmet. Társ és a legendás nagy szerelem nélkül is jól éreztem magam a bőrömben. Időnként voltak kapcsolataim, és úgy gondoltam, egy szép nap majd én is megtalálom a nagy Ő-t. Most, amikor már megtaláltam, elképzelni sem tudom, hogy akár csak egy napig is ne legyen mellettem.

Itt áll velem Dublin sétálóutcáján, a Grafton Streeten. Jim Looney áll mellettem. Ha néhány hete valaki azt mondja nekem, hogy Jim Looney és én egy pár leszünk, azt dűnnyögtem volna, hogy persze, majd ha piros hó esik.

Jim Looney... Megint nagy sóhajt hallatok, amikor meglátom, hogy ott áll a Molly Malone-szobornál, Dublin egyik jelképénél, és megmosolyogja a girlandot, amelyet egy tréfás kedvű embertársunk a sokszor megénekelte halaskofa dús keblére akasztott.

Lelki szemeimmel a kifutón látom Jimet, és elnevetem magam. Bármelyik férfi modellel lazán felvehetné a versenyt, de azt hiszem, kínzással sem tudnák rábírní, hogy ezt a hivatást válassza. A mobiltelefonommal gyorsan lefényképezem. Ma este már legalább egy tucat kapásfelvételt készítettem róla. Vele be lehetne mutatni az új téli divatot, olyan jól fest. Még az a színes sál is jól áll neki, amelyet a *Ki vagy, doki?* sorozat címszereplője szokott viselni. Én vettem Jimnek, és ő még ezzel a bolondos sállal is klasszul fest.

És most jön az, amit még mindig nem igazán értek. Együtt vagyok Jimmel. Ő a párom. Csak az enyém. Azért nagyon ne szokj hozzá ehhez a gondolathoz, Belle! Nem lesz ez sokáig így, mondja egy gonosz kis hang a fejemben, de gyorsan elhallgattatom.

Nagyon is jól tudom, hogy én sokkal alacsonyabb osztályban játszom, mint Jim. Jesszusom, még az álla is olyan, mintha egy tehetséges szobrász faragta volna ki! Komolyra fordítva a szót: Jim Looney egyszerűen észbontó. Nincsenek szavak, hogy leírjam ezt a férfit, és közben ne váljak nevetségessé. Mindenesetre valóságos kincs, vagy ahogy nálunk, Dublinban egy jóképű férfiről mondják: aranyfiú.

Elég csak belepillantanom abba a nagy, kék szemébe, és máris elvesztem. Elfelejttem, amit éppen mondani akartam, ha rám néz. És a haja! Azt mindig is imádtam. A haja felébreszti a védelmezőösztönömet és a rajongásomat. Mindig a bal szemére hullik, és mások vörösnek, vörösseszőkének vagy vörösesbarnának neveznék, de én róka-vörösnek mondom.

Amikor egy tincse az arcába hullik, a kezem önálló életre kel, és magától felemelkedik, hogy kisimítsa azt a fürtöt a homlokából. Nem mintha panaszkodni szeretnék, elvégre nincs szükségem

ürügyre ahhoz, hogy Jimhez érhessek. És ha megérintem, az csodás dominóhatást vált ki. Éppen csak hozzáérek az alkarjához, és már csókolózunk is.

Kellemes bizsergés fog el, ha arra gondolok, mi történt ma reggel is, amikor a fürdőszobába tartva véletlenül súrolta egymást a testünk. Pontosabban: hogy mi történt ma reggel kétszer is. Ki hitte volna, hogy Jim Looney ennyire izgató? A legkomolyabban, egyszerűen elképesztő!

Valódi aranyfiú. Ezt nem tudom elégszer elismételni: Jim Looney valódi aranyfiú. És az én barátom. Ettől a gondolattól még mindig szédülés fog el. Mint amikor valaki már kora délután kapatos. Én akkor is az leszek, ha hetek óta szinte egy kortyot sem ittam. Jim csak keveset iszik, és ennek örülök, mert azokat a férfiakat, akikkel az utóbbi időben randiztam, jobban érdekelte a sörük, mint én. Jó az, ha az ember barátja többet akar kezdeni az életével annál, mint hogy sörözőkben gubbasszon.

– Mire gondolsz éppen? – kérdezi Jim, és felvonja a szemöldökét.

– Nagyon szeretnéd tudni, igaz? – kérdezek vissza mosolyogva.

Jim szerencsére nem ért a gondolatolvasáshoz. Ha elárulnám neki, mi jár a fejemben, még be sem fejezném a mondatot, amikor már taxiban ülnék, hogy hazasiessünk hozzám. Bármilyen csábító is az elképzelés, egyelőre türelemmel kell lennünk. Mert szenteste van, és mi a karácsonyi pompába öltözött Grafton Streeten vagyunk.

– Miért lett hagyomány nálad, hogy szenteste mindig eljössz ide? – kérdezi Jim.

– Ez már a tizedik alkalom. Minden Joyce O’Connorrel kezdődött – válaszolom.

– Mondhatom, jól indul – jegyzi meg Jim mogorván.

– És lesz még jobb is. Amikor tizenöt éves voltam, Joyce megkérdezte tőlem, bemennék-e vele huszonegyedikén a városba.

Igaz is, mi lehet Joyce-szal? Jó ideje elvesztettük egymást szem elől, de karácsonyi hagyományomnak ő akkor is elválaszthatatlan része, és itt állva mindig rá kell gondolnom. Pedig nem is voltunk közeli barátok. Hogy egészen őszinte legyek, Joyce undok luvnya volt. Mindig gonosz és rosszmájú. Nagyon értett ahhoz, hogy a hátam mögött fitymáló megjegyzéseket tegyen rám, amelyeket dicséretnek igyekezett álcázni, de persze mindenki tudta, hogy sértésnek szánta.

Amíg egy iskolába jártunk, én szinte mást sem tettem, mint kitértem Joyce és a bandája útjából, hogy ne szóljanak be nekem.

– Azt hiszem, emlékszem Joyce-ra – mondja Jim. – Alacsony, szőke lány, ugye? Igazi kis személtáda volt. A haverjaiddal igencsak megnehezítette az életedet.

Elnevetem magam. Jim tökéletes leírást adott Joyce-ról.

– Nagyon jó a memóriád. Egyébként a kérése sem volt önzetlen. Azért kért meg azon a december huszonegyedikén, hogy menjek vele, mert senki más nem volt kéznél. A bandája valami mást csinált, és én voltam számára az a számár, amelyik jó akkor, amikor nincs ló. A szülei soha az életben nem engedték volna el egy fiúval kettesben a városba. Egy barátnővel azonban elengedték.

– Értem. Vagyis neked kellett eljátszanod a gardedám szerepét. Vagy a bozontos, öreg kutyáét, amelyik elriasztja a fiúkat.

Bólintok.

– Nem volt jobb dolgom, és úgy gondoltam, miért ne? Tess is örült, hogy végre szórakozom egy kicsit. Mindig nyugtalanította, hogy túl sokat vagyok egyedül.

– És végül jól szórakoztál? – kérdezi Jim. – Joyce talán nem is volt annyira undok, mint gondoltad.

– Nem, nem pecsételtük meg a barátságunkat egy-egy csésze forró csokoládé fölött, vagy ilyesmi. Joyce ugyanolyan undok volt, mint mindig, de ettől eltekintve nagyon jól szórakoztam. – A busz tömve volt olyan emberekkel, akiknek ugyanaz az ötletük támadt, mint nekünk, és a 16B-vel indultak a városba, hogy élvezzék a karácsonyi hangulatot. – Joyce meg sem próbált úgy tenni, mintha együtt lennénk. Amint felszálltunk az emeletes buszra, felrohant a felső szintre, és csókolózni kezdett egy pattanásos kamasszal. Billy Doyle-nak hívták, és Joyce még le sem ült, amikor a srác már letolta a torkán a nyelvét.

– Ezek szerint nem volt úriember – mondja Jim a fejét csóválva.

– Egy seggfej volt – válaszolom nevetve, és Jim együtt nevet velem. – Nekem még csak helyet sem foglaltak, és vissza kellett mennem az alsó szintre. Lekullogtam, mint egy kivert kutya, és egész úton állnom kellett. Joyce-nak fel sem tűnt, hogy nem vagyok ott. A rohadt dög! – szitkozódok. Nem is értem, miért hagytam, hogy bárki úgy bánjon velem. – Amint megérkeztünk az O’Connell Streethez, a turbékoló galambpár berohant a McDonald’sba, és megosztott egy epres shake-en. Rám láthatóan nem volt szükségük az édes kettesükhöz, úgyhogy magukra hagytam őket. Valószínűleg haragudnom kellett volna Joyce-ra, de igazából nem érdekelt.

Jim együttérzőn néz rám, úgyhogy sietve megnyugtatom:

– Akkoriban sokat voltam egyedül, és jól éreztem úgy magam. – Csak azt furcsálltam, hogy azok ketten egy zajos gyorsétteremben akartak műanyag székeken ülni, amikor a karácsonyi hangulatot is élvezhették volna az utcán. – Magamnak köszönhettem, hogy olyan helyzetbe kerültem, de így saját szakállamra fedezhettem fel Dublint. Már alkonyodott, és a szürkület mindig megváltoztatja a várost. Elvárásolt helynek tűnt számomra. Talán hülyén hangzik, de olyan volt, mintha egyszeriben más szemmel nézném a szülőhelyemet.

– Egyáltalán nem hangzik hülyén – feleli Jim. – Elmondjam, mit gondoltam az előbb, amikor ráfordultunk az O’Connellre? Ebben az utcában van valami Bedford Fallsból. Tudod, abból a városból *Az élet csodaszép* című filmben.

Mosolyogva bólintok. Én ugyanerre gondoltam.

– Szeretem azt a filmet – mondom.

Összerezzenek, amikor egy rosszul beöltözött Mikulás ránk kiabál:

– Boldog karácsonyt, ho-ho-ho-hó!

Közben csengettyűt ráz, és egy adománygyűjtő dobozt zörget. Láthatóan nagyon igyekszik, hogy megjessze a járóelőket, és mindig örömmel nyugtázza, ha valaki félreugrik előle. Én viszont egy marék aprót dobok a dobozába.

– Mesélj még a hagyományodról! – kéri aztán Jim.

– Azóta december huszonegyedikén mindig eljövök ide. Az O’Connell Streeten kezdem, aztán lemegyek a folyóhoz, a Liffey-hez, elsétálok a Trinity College előtt, üdvözlöm Molly Malone-t, felkaptatok a Grafton Streetre, elmegyek a Ha’penny hídig, aztán meg haza – mesélem.

– És soha nem változtatsz az útvonaladon? – kérdezi Jim.

– Isten ments! Mindig ugyanaz a sorrend – válaszolom. – Azt elfelejtettem mondani, hogy előbb még betérek a Captain Americasbe egy forró csokoládéra és egy szelet süteményre. Isteni ott a Mississippi homoktorta. Kell a süti, nehogy még csont és bőr legyek – teszem hozzá, és vigyorgok, mint sütőtök a lapáton.

– Nagyon szép szokás. – Jim elmosolyodik. – És nagyon örülök, hogy idén nekem is részem lehet benne.

– Én is örülök, hogy velem vagy. Az eltelt években barátokkal, barátnőkkel, osztálytársakkal voltam itt, és néha... néha egyedül is. – Szégyenlősen nézek Jimre. – Ez az év egészen különleges, mert velem vagy.

Jim megfogja a kezem, és felnevet.

– Micsoda megtiszteltetés! Nos, Bailey kisasszony, akkor mutasd meg nekem, milyen klassz dolgokat kínál még Dublin!

Vágyakozón végignézek a Grafton Streeten. A dús, zöld fenyőágak között vörös fények villódnak az utca két oldala között. Középre nagy, viktoriánus lámpásokat helyeztek el, amelyek vöröses fénybe borítják a macskaköveket. A kirakatokban fényfüzerek és színes karácsonyi gömbök világítanak. A hangulat... egyszerűen mesebeli.

És nem én egyedül érzek így. A velünk szembejövő emberek arcáról is a karácsonyvárás örömét lehet leolvasni. Na jó, az övéről nem, gondolom, amikor egy negyven év körüli férfi viharzik el mellettem. Alighanem ajándékokat kell még vásárolnia az utolsó pillanatban. Szegény fickó! Én már októberre mindent beszereztem. Soha az életben nem hagynám az utolsó pillanatra. Ettől a mogorva alaktól eltekintve azonban csupa boldogságot sugárzó emberrel van tele az utca.

– Odanézz! – kiáltok fel lelkesen, amikor az egyik kirakatban műfüvön legelésző rénszarvasok

csapatát fedezem fel.

Aztán a túlsó oldalon meglátok egy másik kirakati jelenetet, és Jimet magam után húzva átvágok az úton.

– Amikor azt mondtad, a boldogság az... – Jim a kirakatban látható, képeslapra illő, idilli jelenetre mutat. – Erre gondoltál?

– Engem sok minden boldoggá tesz, és ez itt egészen elől szerepel a listámon. Szeretem a karácsonyt. Te nem? Neked nincs olyan érzésed, hogy egy karácsonyi filmbe csöppentünk? – kérdezem.

– Méghozzá kasszasikerbe – dűnnyögi Jim. – Oké, szereted a villódzó fényeket. Mi tesz még boldoggá?

Jim keze az enyémben, itt, az áradó tömegben, ez is egészen elől szerepel nálam azoknak a dolgoknak a listáján, amelyek boldoggá tesznek. Egy nő azonban soha ne játssza ki egyszerre az összes ütőkártyáját. Ezért aztán hallgatok.

– Na, mondd már! Mi tesz még boldoggá, Belle? – nógat Jim.

– A legkülönbélebb dolgok – válaszolom. – Hogy hétvégén nem kell beállítanom az ébresztőórát. Egy szelet mogyoróvajjas pirítós. De csak az igazi, ropogós pirítós. Ki nem állhatom, ha puha és hideg.

– Az megbocsáthatatlan hiba? – kérdezi Jim, én pedig bólintok. – Oké, akkor ezt jegyzőkönyvbe veszem – mondja.

– Azt is írd hozzá, hogy a mogyoróvajnak egyenletesen kell elosztva lennie a pirítóson, a sarkokat is beleértve.

– Feljegyeztem. Mogyoróvaját egyenletesen elkenni a pirítóson. És még mi tesz boldoggá?

– Szeretek kinyitni egy új könyvet. Aztán kideríteni, hogy jó könyv. Letehetetlen. – Egy pillanatig gondolkodom. – A tánc. Bármilyen tánc. Egyszerűen boldoggá tesz, ha rázhatom a fenekem.

Jim felvonja a szemöldökét, úgyhogy látványosan rázni kezdem a hátsómat.

– Tessék, téged is boldoggá tesz, ha táncolok – ugratom Jimet, mire elneveti magát.

– De még milyen boldoggá tesz a popsid! – mondja, és szelíden megpaskolja a szóban forgó testrészemet.

Idén nyáron szerencsére rengeteg térdhajlítást végeztem a fitnessteremben.

– A hintázást kifejejtetted – jegyzi meg Jim.

– A hintázást? Hova gondolsz? Felnőtt nő vagyok – méltatlankodom színlelt felháborodással.

Valójában nagyon jól tudom, mire gondol Jim, de élvezem, hogy egy kicsit meggyötörhetem. Zavartan hebeg-habog, mielőtt kapcsol, hogy csak vicceltem.

– Igazad van, Jim Looney, még mindig szeretek hintázni. Nem tudok úgy elmenni egy játszótér mellett, hogy legalább pár percre be ne üljek a hintába, és ne derítsem ki, milyen magasra tudok felszállni – vallom be. – Hintázás közben, a felhőkbe nézve támadnak a legjobb ötleteim.

– Annak idején is mindig hintáztál. Én inkább csúszdáztam.

Emlékszem, hogy soha nem használta a létrát, hanem a csúszdán akart felmászni. És arra is emlékszem, hogy jó nagyokat lökött a hintámon, én pedig egyre feljebb repültem. De ez már régen volt.

Jim félrehúzza az utca nyüzsgéséből, és a szemembe néz.

– És velem mi a helyzet? Én boldoggá teszek?

Meglep, hogy máskor mindig magabiztos barátom egyszeriben olyan bizonytalannak tűnik, mint egy tízéves kisser. Habozás nélkül kezembe veszem a kezét.

– Te teszel a legboldogabbá – mondom.

A barátnőim elszörnyednének, ha tudnák, hogy már a kapcsolatunk legelején a pasim lábai elé teszem a szívem. Talán jobb volna, ha valamivel tartózkodóbb lennék vele, de én soha nem tudtam eltitkolni az érzéseimet. Az én Belle-em olyan, amilyen. Ami a szívén, az a száján, mondta mindig Tess. Most is nagybetűkkel az arcomra van írva, hogy fülig szerelmes vagyok Jimbe.

A tekintetét azonban nem igazán tudom megfejteni. A francba, biztosan megijesztettem!

– Csupa meglepetés vagy, Belle – mondja gyötrelmesen hosszú idő után, és úgy néz rám, mintha most látna először.

– Minden oké? – kérdezem, és remegni kezd a gyomrom.

Jim már megint nagyon furcsán néz rám, és ez megijeszt.

– Sok minden megváltozott, mióta elmentem. Sok minden viszont ugyanolyan, amilyen annak idején is volt – mormolja. – Ez furcsa.

– Öregszel, és hajlamos lettél a filozofálásra – ugratom, és oldalba bököm. – Ismerd el, hogy a Brown Thomas kirakata kenterben veri a Macy's nagyáruházét.

– Nem rossz – feleli Jim a maga vontatott, félig amerikai, félig ír akcentusával.

Megállunk a gazdagon díszített kirakat előtt.

– Komolyan úgy gondolom, hogy ez a világ legszebb utcája – suttogom. – Itt állva kisgyerekek érzem magam.

Miközben áruházi kirakattól áruházi kirakatig sétálunk, az a különös érzés fog el, hogy egy karácsonyi mesébe csöppentem. A műhóval, fényfüzérékkel és karácsonyfákkal díszített kirakatokban viktoriánus öltözéket, csillogó gyöngyöket meg ékszereket viselő próbababák ülnek vagy állnak. Odabújok Jimhez, és a vállára hajtom a fejem.

Mennyire szeretem az illatát! Sokat törtem rajta a fejem, és végül arra jutottam, hogy szegfűbors, fahéj és füstös bőr elegye alkotja. Ő átkarol, én pedig azt gondolom, hogy Jim Looney hihetetlenül férfias. Igen, ez a legjobb szó rá: férfias.

A kirakatban látom a tükörképünket, nézem magam, ahogy kacarászom, Jim pedig rám mosolyog, bár nem tudja, miért nevetgélek. Soha nem voltam még ennél boldogabb. Néhány járókelő megbámul minket, de ehhez már hozzászoktam. Egy vörös hajú, amerikai akcentussal beszélő ír férfi és egy egzotikus nő tejeskávészínű bőrrel és afrofrizúrával. Igen, szokatlan párt alkotunk, de tökéletesen összeillünk.

Jim oldalán szebbnek érzem magam, mint bármelyik másik férfi mellett. Az sem rossz, hogy az egy méter hetven centiméter kicsinek gondolhatom magam az ő egy méter kilencvenjével. Na jó, a kicsi enyhe túlzás!

Bármilyen jó pasi is Jim, engem leginkább az vág földhöz, amit az érzelmeimmel művel. Az első csókunk óta szabályosan megőrülök érte. Igen, megőrülök. Az utóbbi tíz évben nélküle is egész jól elvoltam, most már viszont azt akarom, hogy mindig velem legyen. Ez lenne az a bizonyos nagy szerelem? Ezt érezte egymás iránt Hamupipőke és a mesebeli herceg? Erősen remélem, hogy igen.

De mi lesz, ha Jim karácsony után visszamegy az amerikai Indianába? Ezt már megint az a gonosz kis hang mondja. Hallgass! Nem vagyok hajlandó ennél a pillanatnál távolabbra gondolni. Mintha ezt bizonyítanom kellene, Jimhez fordulok, és szenvedélyesen, teljes odaadással megcsókolom. Nem érdekel, néznek-e minket, és amikor nyelve az enyémhez ér, már tudom, hogy őt sem érdekli.

– Khm.

Valaki a torkát köszörülgeti mellettünk, és szétválnak, hogy megnézzük, ki tart igényt a figyelmünkre. A Brown Thomas egyik jóképű áruházi portása az. Figyelmeztetőn felemeli a mutatóujját, de közben mosolyog. Rendreutasításában nincs rosszindulat. Mutatja, hogy ne álljunk el az áruház bejáratát.

– Elnézést! – mondja neki Jim, és továbbindulunk. – Együnk abból a csokoládétortából, amelyikről akkora lelkesedéssel beszéltél! Elvégre mióta együtt vagyunk, nagyobb szükségem van a kondíciómra.

Vidáman búcsút intek a portásnak, ő pedig megemeli a kalapját.

– Boldog karácsonyt, turbékoló galambpár! – mondja.

A csokitorta pontosan olyan mennyei, mint ahogy az emlékeimben élt. Jim azt javasolja, osztozzunk meg egy szeleten, de erről sietve lebeszélem.

– Ezt is felveszem a listámra. Édességen nem osztozni – tréfálkozik.

Édes boldogsággal megtelve hagyjuk el a Captain Americast. Lassan a St. Stephen's Green Parkhoz indulunk, hogy sétáljunk egyet. Itt csend van, és mintha megegyeztünk volna benne, mindketten hallgatunk.

– És most hová? – kérdezi Jim, miután tettünk egy kört.
– Ahogy már mondtam, a Ha’penny híd következik, aztán az O’Connell Street, végül pedig visszamegyünk Tesshez – válaszolom.

– És nekem komolyan a vendégszobában kell aludnom? – zsörtölődik Jim.

– Igen, és ne merészelj éjszaka belopózni a szobámba! Tess gutaütést kapna.

Mielőtt tovább beszélhetnénk a szobaelosztásról, egy fiatal lány éneke jut el hozzánk.

– Jaj, de gyönyörű! Onnan jön – mutatok a Ha’penny hídra.

– A kedvenc karácsonyi dalodat énekli – mondja Jim. Mélyen meghat, hogy ezt is tudja. Jim látja ezt rajtam, és megsimogatja az arcom. – Mondtam már, Belle, hogy mindenre emlékszem.

A hang irányába indulunk. Olyan szép és tiszta, hogy a járókelők sorra megállnak. Átfúrjuk magunkat a tömegen, és én szinte arra számítok, hogy egy cédelejátszót és hangfalakat fogok látni. A hang azonban legnagyobb ámulatomra valóban egy lányé, aki a híd közepén áll.

– Legfeljebb tíz-tizenkét éves lehet – mondom, és nem tudom levenni róla a szemem.

– Elbűvölő – jegyzi meg mellettünk egy nő, és mi egyszerre bólintunk.

A lány kétsoros, piros gyapjúkabátot visel. Félhosszú, fekete haja selymesen csillog, ahogy fekete bársonygallérjára omlik. A híd lámpáinak fénye meg-megcsillan a Liffey nyugodtan hömpölygő vizén, és visszaverődve beburkolja a lányt. Ez életem legszebb pillanata. A lány, az ének, a híd... mindez tisztaságot és ártatlanságot sugároz.

– Micsoda hang! – mondja Jim áhítatosan, amikor a lány belekezd a *Csendes éjbe*, és olyan szépen adja elő, mint egy hivatásos énekes.

– Angyali hang – suttogom, és melegség önti el a szívem. Közel járok hozzá, hogy elsírjam magam, de karácsonykor nem sír az ember. – *Mindenek álma mély. / Nincs fönn más, csak a drága szent pár* – dúdoló a lánnyal együtt, és megfogom Jim kezét, ő pedig az enyémet zárja szorosan a tenyerébe.

A régóta ismert sorok még soha nem hatottak meg ennyire. Három hete még magányos voltam, aztán Jim belépett az életembe, és minden megváltozott. Testemen remegés fut végig, és pislognom kell, hogy ne rogyjak sírva térdre. Csak én érzek így, vagy Jim is meghatódott? Elszakítom a tekintetem az éneklő lányról, és futó pillantást vetek Jimre. Istennek hála, őt ugyanúgy megérinti az ének, mint engem! Szeme csillog a tiszta esti levegőben, és én megint a vállára hajtom a fejem.

Egyszeriben belém hasít a felismerés: megérkeztem, végre megérkeztem! Itt, ennek a férfinak a karjában otthon vagyok. Csak három hete vagyunk együtt, de én kész örökkévalóságnak érzem ezt a rövid időt. Hogy lehet ez? Tudom a választ. Jim és én egymásnak vagyunk rendelve. Őt kívántam magamnak, és megkaptam ajándékba, ha nem is szalaggal átkötött, színes csomagolópapírban.

A lányt nézegetem, aki köré már kisebb tömeg gyűlt, családok, párocskák, baráti csoportok, és mindenki el van bűvölve a gyönyörű hangjától, akárcsak én. Elhatározom, hogy ezeket a perceket sohasem fogom elfelejteni. Az életben csak ritkán adódik annyira tökéletes és tiszta pillanat, hogy az embernek meg akar szakadni a szíve. Ez olyan pillanat.

A lány a dal utolsó sorához ér, és könnyedén kiéneklei a nagyon magas hangokat. A tömeg egyszeriben egészen elnémul. Mindenki szinte megigézve hallgatja a tiszta csendet. Mennyi ideje állunk és bámulunk itt? Nekem örökkévalóságnak tűnik, valójában azonban csak néhány másodperc lehet.

A csöndet fémpénzek csörgése követi. Az emberek sorra előrenyomakszanak a tömegben, hogy pénzt dobjanak a lány piros bársonysapkájába. Fémérmék vidám csilingelése tölti meg az esti levegőt.

– Mintha csengettyűk szólnának – mondom elragadtatottan.

– Jingle Bells? Neked szólnak a csengettyűk, Belle – mondja Jim.

Sorra kerülök, és egy marék eurót dobok a sapkába. A lány felnéz, egyenesen a szemembe, arcán széles mosoly árad szét. Furcsa érzés fog el. Mintha ismerném ezt a lányt. A legszívesebben megölelném, de ez nevetséges gondolat. A szülei is biztosan nézik, és azt hinnék, hogy bolond vagyok. Ezért inkább lemondok az ölelésről.

– Most kellene erre járnia egy tehetségkutatónak. Ez a karácsonyi dal a slágerlisták élére kerülne – mondom, és Jimhez akarok fordulni.

De hová lett? Tekintetemmel végigpásztázom a hidat, elnézek balra és jobbra. Haragszom magamra, mert az előbb elléptem Jim mellől, és most sehol sem látom a szétszéledő tömegben. Aztán egyszer csak megfogja a kezem, én pedig megkönnyebbülök, és közben szégyellem is magam az ostoba pánikolásomért.

– Hát itt vagy! – kiáltom. De az ég szerelmére, mit csinál itt ez az ember? Elképedve látom, hogy térdre ereszkedik a Ha’penny híd közepén. – Keresel valamit? – kérdezem.

Arra gondolok, talán elvesztette a levéltárcáját, és már le is hajlok, hogy segítek megtalálni.

– Nézzétek, lánykérés! – mondja valaki mögöttem hangosan a tömegben.

Egészen elgyengülök, bár tudom, hogy ez tévedés. Jim biztosan nem akarja megkérni a kezem. Megfordulok.

– Lánykérés? Micsoda hülyeség ez? – csúszik ki a számon.

Még csak három hete vagyok együtt Jimmel, ennyi idő után nem szoktak házassági ajánlatot tenni. Ilyesmi csak könyvekben és filmekben történik, Dublinban nem. És legfőképpen másokkal történik meg, nem velem, Belle Bailey-vel.

Amikor azonban lenézek rá, Jim nem nevet, hanem egészen áthatóan néz rám. Nem úgy tűnik, mintha éppen elvesztett volna valamit. Szomorúnak sem látom, a legkevésbé sem. Kimondottan boldog ember benyomását kelti.

– Semmit sem vesztettem el, Belle. Éppen ellenkezőleg, találtam valami nagyon értékeset.

Mögöttem valaki jól hallhatóan felsóhajt. Megfordulok, és arcok tengerét látom, azoknak az arcát, akik az előbb elragadtatottan hallgatták a lány énekét. Most ugyanolyan elragadtatottan nézik a jelenetet, amely élőben és színesben játszódik le előttük. Lesz majd mit mesélniük este otthon, az ünnepi vacsoránál.

– És boldogan éltek, amíg meg nem haltak. Erre vágyom veled, Belle. Melletted akarok megöregedni, és soha többé nem engedlek el. Annyira foglak szeretni, hogy soha többé ne legyél szomorú – mondja Jim.

Álmodom? Ez egészen lánykérésnek hangzott... De Jim nem kérdezte meg, hogy hozzá akarok-e menni. Összeszorítom a szám. Semmiképpen sem fogok igennel válaszolni egy kérdésre, amely nem is kérdés volt, hanem inkább szerelmi vallomás. És mégis bizseregni kezd a testem.

– Feleségül akarlak venni, Belle. Feleségül akarom venni a legjobb barátomat – mondja Jim komolyan.

Hohó, ezt már nem lehet félreérteni! Az előbb még szétszéledni készülő tömeg most kört alkot körülöttünk. Mintha összebeszéltek volna, hogy megóvnak minket a rohanó járókelőktől.

– Ó! Csitt! – suttogják, miközben az iménti szavak mintha ott lebegnének a hideg és tiszta levegőben.

– Nem terveztem el előre, bár ez badarság, mert napok óta másra sem gondolok. Még csak gyűrű sincs nálam – mondja Jim leverten.

Egész életemben erről a mesés pillanatról álmodoztam. Amikor a herceg letérdel, és kezében gyémántgyűrűvel megkérdezi az imádottját, hozzámegy-e feleségül. A gyűrű kicsit sem izgat, döbbenek rá most. Jimre mosolygok, hogy kimutassam, mennyire nem fontos most nekem a gyűrű.

– Ez viszont itt van – folytatja szélesen vigyorogva, és benyúl a kabátja belső zsebébe.

Az ég szerelmére, mi lehet az? Egy fehér szalaggal átkötött, piros papírba csomagolt dobozkat tart a kezében.

– Gyilkos csomagolás! – mondom.

– Az imént vettem. A karácsonyi ajándékaid része, de ne aggódj, a többi is jön majd még! Eredetileg a karácsonyfa alá akartam tenni Tessnél, de most is jó lesz – mondja Jim, és átnyújtja a dobozkat.

Olyan erősen remeg a kezem, hogy alig tudom felszakítani a csomagolópapírt. Visszatartom a lélegzetem, miközben kinyitom a dobozt. Nem gyűrű lesz benne, ezt Jim már mondta, de akkor

mi?

Egy aprócska ezüstcsengettyű. Piros szalaggal van átkötve, és vörös bársonyon fekszik a dobozkában. Soha nem láttam még tökéletesebbet.

– Ó, Jim! – lehelem.

És esküdni mernék, hogy a tömeg is felsóhajt.

– Ezüstcsengettyű az én Belle-emnek – mondja Jim.

Kiveszem a dobozból, és megrázom. Egyszer, kétszer. Csilingelés tölti be az esti levegőt. Az emberek körülöttünk egyszerre fújják ki a levegőt, ezúttal hangosan, de nem vehetem rossz néven tőlük. Jézusom, a pillanat szépsége szinte megsemmisítéssel fenyeget. Ilyen pillanatokról eddig csak olvastam. Vagy a tévében láttam hasonlókat karácsonykor. Most én is része vagyok. Én!

Jim elveszi tőlem a csengettyűt, és ráköti a szalagot.

– Nem gyűrű, de ígérem, azt is kapsz majd, ha igent mondasz – mondja.

– Az Appleby ékszerüzlet még nyitva van, fiatalember – szólal meg valaki mögöttem, és a többiek jót nevetnek a jellegzetesen dublini humoron.

Velem forogni kezd a világ. Hátranyúlok, és megkapaszodom a kovácsoltvas hídkorlátban. Ahhoz képest, hogy életem eddigi huszonöt évében egyszer sem jártam ilyen közel az ájuláshoz, egész jól tartom magam. Háromszor nagy levegőt veszek, és végül enyhül a szédülésem.

Lehet, hogy ezt az egészet csak álmodtam? Körbenézek, és arra számítok, hogy nem látok majd mást, csak a vörös téglás épületeket a Liffey mentén. De nem. Jimet látom, a barátomat, aki még mindig előttem térdel, és felnéz rám. Süt a szeméből a szerelem.

– Mi... még csak három hete ismerjük egymást – hebegem.

Ennek mindenképpen el kellett hangoznia. Valakinek itt végül is vállalnia kell a felelősséget. Körülöttünk az egyre növekvő tömeg döbbenten levegő után kapkod.

Jim felkel a földről, és megfogja a kezem.

– Én egyetlen, imádott, gyönyörű és bátor Belle-em, tudod, hogy ez nem igaz. Mi egész életünkben ismertük egymást.

ELSŐ RÉSZ

1988 decembere

– Egész idő alatt egy szót sem szólt. Ez nem normális. Alaposabban meg kellene vizsgálniuk. Lehet, hogy valami nincs rendben nála – mondja Mrs. Gately, aki ez idő szerint még a nevelőanyám, és mutatójával sokatmondón a homlokára bök.

– És ez nem is most fordul elő először. Mármint hogy nem beszél – feleli Mrs. O'Reilly hasonlóan rosszalló hangnemben.

Mrs. O'Reilly a gyámügyi hivatalban dolgozik, és amióta az eszemet tudom, ő foglalkozik velem. Most éppen mintha nem tenném igazán boldoggá. Pedig nem kellene mérgesnek lennie, mert én mindig kedves vagyok. A felnőttek mégis folyton bosszankodnak miattam. Anyám szinte mást sem csinált.

Erősebben magamhoz szorítom Dee-Deet, a babámat, és hosszú, fekete haját simogatom. Nem akarok anyámra gondolni.

– Boldog karácsonyt, Belle! – mondja Mrs. Gately jó hangosan, és tesz felém egy lépést, mintha meg akarna ölelni.

Az utolsó pillanatban azonban meggondolja magát, és csak a fejemet simogatja meg. Szerencsére, mert Mrs. Gatelynek nagyon furcsa szaga van. A parfümjétől mindig tüszögnöm kell. Szemlátomást örül, hogy megszabadul tőlem. Az előbb hallottam, amikor azt mondta a férjének, hogy ez nem érdemli meg az ő jószágukat. Még csak nyolcéves vagyok, mégis azonnal tudtam, hogy „ez” alatt engem értett.

– Csatold be magad, Belle! – szól hátra Mrs. O'Reilly a válla fölött, miután beszálltunk a kocsijába. Ajvé, haragszik rám! De amikor rám néz a visszapillantó tükörből, már szelídebb a tekintete. – Majd meglátod, tetszeni fog az új helyed – mondja furcsán magas hangon. – Tess nagyon kedves asszony. És ezúttal végleg nála maradsz. Ugye milyen klassz? Egy új otthon. Neked és a cókémóknak.

Lesütöm a szemem. A lábamnál kis hátizsák fekszik. Amim van, az mind elfért benne. A cókémókom...

– Belle!

Mrs. O'Reilly hangja most már indulatos. Aha, azt akarja, hogy válaszoljak. Bólintok, és mosolyra húzom a szám, bár egyáltalán nincs mosolyoghatnék. Ő viszont elégedettnek tűnik. Legalábbis leveszi a szemét a visszapillantó tükörről, és megint az utat figyeli.

Te mit gondolsz, Dee-Dee? Valóban örökre szól az az új otthon? Dee-Dee soha nem hazudik. Azt hiszem, az egész világon ő az egyetlen lény, aki mindig igazat mond. Sötétbarna szemével rám néz.

– Úgy volt, hogy Joannál és Danielnél is örökre maradunk.

Igaz. Tény, hogy Mrs. O'Reilly száját sokszor hagyta el ugyanez a mondat. Mint mindig, amikor Joanra és Danielre gondolok, félelem fog el. Vissza akarok menni Dún Laoghaire-be, abba a házba, amelyben tavaly laktam. Csakhogy Joan és Daniel már nincs ott. A ház üresen áll, és eladásra hirdetik. A korábbi nevelőszüleim már máshol élnek. Szilícium-völgynek hívják azt a helyet. Nem tudom, hol van. Messze kell lennie, mert repülön utaztak oda.

Engem miért nem vittek magukkal, Dee-Dee? Rosszullét környékez. Dee-Dee szomorúan néz rám. Végül mindig magunkra hagynak minket...

– Figyelj, ne foglalkozz vele! Amíg mi együtt vagyunk, nincs baj – mondja Dee-Dee.

Pusztit nyomok a homlokára, és bólintok. Igen, minden rendben lesz.

Mrs. O'Reilly tovább csacsog. Hogy milyen klassz az új ház Drumcondrában. Hogy én milyen jól fogom ott érezni magam. Hogy milyen izgalmas mindig egy új kaland. Ezt már másodszor

mondja el. És bár nekem nem kell repülővel mennem abba a Drumcondrába, nagyon jól tudom, hogy messze lesz a régi otthonomtól.

– Tess, az új nevelőanyag harminc éve vesz magához gyerekeket. Saját szobád lesz nála. Ugye milyen klassz? És ugyanúgy gyalog járhatsz majd iskolába, mint Joannál és Danielnél.

Mrs. O'Reilly rám mosolyog a visszapillantó tükörből, de a szeme nem mosolyog. Aki rám mosolyog, annak én mindig a szemébe nézek, hogy lássam, vannak-e körülötte apró ráncok. Ha vannak, akkor igazi a mosolya. Sokan csak úgy tesznek, mintha mosolyognának. Például Mrs. O'Reilly.

Most fékez, aztán besorol a péntek esti forgalomba. Én nem érzem jól magam. Lehunyom a szemem, és megpróbálom elfojtani a hányingeremet.

– Nemsokára elkezdődik a téli szünet, és neked majd csak januártól kell iskolába járnod. Addig beilleszkedhetsz. Új év, új kezdet. Ez szuper! És izgalmas, ugye? Tetszeni fog neked, egészen biztos. Majd meglátod – mondja Mrs. O'Reilly azon a hamis hangján.

Nem hiszek neki. Még csak nyolcéves vagyok, de tudom, hogy senkiben sem szabad megbízni. Az emberek folyton hazudnak. Dee-Dee is így gondolja.

Mrs. O'Reilly idegesen az órájára pillant.

– Borzalmas ma este forgalom – mondja.

Bepárásodott az ablak. Letörlöm a karommal, és kinézek rajta. Megállunk. Már megint pirosat kaptunk. Meg kell várnunk, hogy zöld legyen a lámpa, csak akkor mehetünk tovább. Így tanultuk az iskolában. Azt mindig elfelejtem, hogy a sárgánál mit kell csinálni. Megállni vagy menni?

Most elindulunk. De csak egy kicsit megyünk előre, aztán megint lefékezünk. A gyomrom háborogni kezd, de Dee-Dee figyelmeztet:

– Nem hányhatsz Mrs. O'Reilly autójában.

Nagyokat nyelek, hátha az segít. Mrs. O'Reilly szörnyen mérges lenne, ha összepiszkítanám a kocsiját. Még az is lehet, hogy akkor nem vinne el az új otthonomba. És akkor mi lenne? Hová kerülnék?

Kétségbeesetten valami másra próbálok gondolni. Mindenre, csak a hányásra nem. Egy piros autó áll meg mellettem. Hogy eltereljem a figyelmem az émelygésről, megszámlolom, hányan ülnek benne. Egy, kettő, három, négy. Pofonegyszerű. A számolás jól megy. Ezerszázhuszonkilencig már el tudok elszámolni, és biztosan kétezerig is sikerülne. A legutóbb azonban kis ideig nem figyeltem, és összezavarodtam. Most talán összejön.

Egy lány felém fordul a másik autóban, és átinteget nekem. Visszaintegetek. Neki és a családjának. Én legalábbis igazi családnak gondolom őket. Az apa vezet, az anya mellette ül. Most hátrafordul a gyerekeihez, egy fiúhoz és egy lányhoz. Nem hallom, mit mond nekik. De vicces lehet, mert mind elnevetik magukat. Az anyának szép arca van. Barátságosnak és nagyon vidámnak tűnik.

„Hogy lehet valaki ennyire hülye? Tűnj el! Kopj le, ostoba kis taknyos!”

Könny szökik a szemembe, mint mindig, ha erre gondolok. Fáj, mint az oldalam, ha túl gyorsan futok. Az ablaküvegre lehelek, hogy bepárásodjon, és ne kelljen tovább látnom a nevető családot. Már ezerig sincs kedvem elszámolni.

– Ne sírj! – mondja Dee-Dee, amikor meglátja, hogy elszomorodtam. – A felnőttek mindig idegesek lesznek, ha sírsz.

Nagyot sóhajtok, a karomba csípek, és megint lesütöm a szemem. Csendben simogatom Dee-Dee fejét.

– Idén mit szeretnél kapni karácsonyra a Mikulástól, Belle? – kérdezi Mrs. O'Reilly, és én megijedek.

Szomorúan vonogatom a vállam. Kicsit sem érdekel. A Mikulás azt sem tudja, hol lakom. Az utóbbi két évben Joához és Danielhez hozott nekem ajándékot. És előtte? Azt hiszem, előtte egyáltalán nem jött el hozzám.

– A Mikulás képes csodákat tenni. Biztosan megtalál téged – ígéri Dee-Dee. – Egészen biztos – teszi hozzá.

Pusztit nyomok a homlokára. Egyedül ő tud mindig jókedvre deríteni.

– Na most már csak parkolóhelyet kell találnom – mondja Mrs. O'Reilly.

Az utca mindkét oldalán vörös téglás házak állnak. Már majdnem teljesen besötétedett. Magas fák vetnek árnyékot az előkertekre. Néhány ablakban karácsonyfát látok, a kocsifeljárókon fényfüzéreket.

– Belle, nézd csak azt a piros ajtót! Mostantól majd ott laksz.

Mrs. O'Reilly az utca túlsó oldalán mutat egy házra. Az ablakban nem látok karácsonyfát. A ház komornak és fenyegetőnek tűnik. Nem hiszem, hogy jól fogom itt érezni magam.

– Ne sírj! – figyelmeztet Dee-Dee újra, miközben felmegyünk a kocsifeljárón.

Mrs. O'Reilly becsönget, nekem elakad a lélegzetem, és erősen szorítom Dee-Deet. A vastag ablaküvegen át látom, hogy egy árnyék közeledik az ajtóhoz.

– De hiszen te reszketsz! – mondja Mrs. O'Reilly, és megölel. – Mindjárt jó melegben leszel.

Valaki kinyitja az ajtót, és én levegő után kapkodva hátrálok egy lépést. Előttem a gonosz farkas áll... világossárga ruhában. A farkas úgy néz rám, mintha máris be akarna kapni.

– Kövér – állapítja meg Dee-Dee.

Ilyet nem mondunk, figyelmeztetem. Igaz, ilyen kövér nőt még én sem láttam. Dee-Dee azonban nem hallgat a jó szóra.

– Valószínűleg azért ilyen kövér, mert felfalja a gyerekeket, akiket idehoznak.

Kösz, Dee-Dee. Nagy segítség vagy, gondolom, és gyorsan visszanezlek az autóra. Mielőtt azonban futásnak eredhetnék, a farkas elmosolyodik. Agyara nincs, csak sárgás metszőfogai. És még Dee-Dee is úgy gondolja, hogy a farkas örül nekünk. Behív minket a házába, és azt mondja, van számunkra édesség.

– Oké.

Dee-Dee egyetért. Mind a ketten szeretjük az édességet. Egy nagy asztalhoz ülök le a konyhában. Az abrosz sárga-piros kockás, és mert műanyagból van, könnyű letörölni, ha összekeni az ember. Az asszony, Tess egy pohár tejet és néhány szelet csokit tesz elé.

– Láss hozzá, kicsikém! – mondja, és rám mosolyog a nagy fogaival.

De már nem gondolom ijesztőnek. És a sárga ruhája is tetszik, mert szép. Aztán Mrs. O'Reillyvel eltűnnek a folyosón, és suttogva beszélnek. Biztosan rólam.

– Hegyezd a füled! – szólít fel Dee-Dee.

Jól van, halljuk, mit mondanak.

– Még mindig nem szólt egy szót sem. Hetek óta hallgat. – Mrs. O'Reilly nagyot sóhajt. – Nem tudom, mit kezdhetnék még vele.

– Maga csodálkozik ezen? Szegény kicsike szörnyen meg lehet rémülve. Állandóan ide-oda lökdösik, ráadásul cseberből vederbe kerül. Hány nevelőszülőnél volt már? – kérdezi Tess. – Biztosan megszólal majd, de csak akkor, ha már készen áll rá.

Mrs. O'Reilly nem válaszol a kérdésre. Én tudnék. Már négy nevelőszülőnél laktam, amióta az anyám lemondott rólam. De még csak nyolcéves vagyok, és sok mindent nem tudok. Az is lehet, hogy több volt, mint négy család. Azt viszont tudom, hogy a felnőttek nem szeretnek a múltamról beszélni. Mindig idegesek lesznek, ha szóba hozom az anyámat.

– Mindent megpróbáltam, hogy szóra bírjam, de elfogyott a tudományom – mondja Mrs. O'Reilly, és felsóhajt. – Ehhez a gyerekhez angyali türelemre lesz szüksége, Tess.

– Úgy van ez, mint a lepkékkel. Minél inkább meg akarunk fogni egyet, annál kevésbé sikerül. Ha viszont türelmesen várunk, a vállunkra repül – feleli Tess.

– A régi iskolájában sokat csúfolták. Talán jó is, hogy most iskolát vált, és elkerül onnan – meséli Mrs. O'Reilly. – Főként rasszista megjegyzéseket tettek rá.

Hogy mik azok a rasszista megjegyzések, azt nem igazán tudom. A többi gyerek viszont valóban bosszantott néha. Csúnya szavakat használtak, és azt mondták, menjek haza, vissza Afrikába. Meg más ilyeneket.

Ez mindig összezavar minket Dee-Deevel. Még soha nem voltam Afrikában. Egyszer sem hagytam el Írországot. Nekem Dublin a hazám. Nem kell hazamennem, mert már otthon vagyok.

Jaj nekem, ez szörnyen bonyolult!

– Ó, szegénykém, ez borzalmas! – Tess megint felsóhajt. – Az ember azt hinné, hogy ma már toleránsabbak vagyunk. 1988-at írunk, az ég szerelmére!

– Belle egyszerűen túlságosan szembetűnő. Itt nem él annyi színes bőrű ember, mint Angliában – feleli Mrs. O'Reilly.

Színes bőrű. Már megint színes bőrűnek neveznek, Dee-Dee.

– Rádásul rémálmai is vannak. Nem akar beszélni róluk, de legyen felkészülve rá, Tess, hogy éjszaka kiabálni fog – folytatja Mrs. O'Reilly.

Remegni kezd a gyomrom. Félek, hogy most majd mégsem kellek Tessnek, mert Mrs. O'Reilly nem igazán csinált kedvet hozzám.

Még tovább beszélgetnek, de mert most egészen halkán suttognak, nem értem, mit mondanak. Egy idő után Mrs. O'Reilly bedugja a fejét a konyhaajtón. Arcán már ott van az a hamis mosoly.

– Jövő héten eljövök, és megnézem, hogy vagy, Belle – ígéri, és már ki is lép az ajtón.

– Hiányozni fog, Mrs. O'Reilly. Alig várjuk, hogy újra láthassuk! – szól utána Dee-Dee.

Elnevetem magam. Dee-Dee nagyon vicces.

– Ő itt biztosan Dee-Dee, a kedvenc babád. – Ijedten felkapom a fejem, amikor Tess visszajön a konyhába. – Nagyon szép, és a ruhája is csinos. Mrs. O'Reilly mesélt róla, és elmondta, hogy mindenhová magaddal viszed.

Bólintok. Örülök, hogy ezt most már Tess is tudja.

– Meg akarjátok nézni a szobákat, te és Dee-Dee? – kérdezi, de a választ nem várja meg, csak int, hogy kövessem, és szuszogva felkapaszkodik a lépcsőn.

Az emeleten egy fehér faajtón át egy kis szobába lépünk. Fehér ágy áll benne, rózsaszínű takaróján rengeteg lila díszpárna. Az éjjeliszekrényen egy piros lámpa áll. Tess megmutatja, hogy kell be- és kikapcsolni.

A tapéta szuper. Zöld levelek között rózsaszínű virágok. A ruhásszekrény meg... Az olyan, mint a *Narnia krónikái* című könyvben. Tess kinyitja az ajtaját. Bunda ugyan nincs benne, fogasokon lógó ruhák és a polcokon szépen összehajtott felsők viszont vannak.

– Ma bementem a városba, és vettem néhány dolgot. Alsóneműt, zoknikat, pizsamát és egy farmernadrágot. Ami még kell, azt majd holnap beszerezzük. Soha nem tudom, mi mindenre van szüksége egy gyereknek, amíg nem lép be az ajtómon. Azt hiszem, a ruhaméretedet rosszul becsültem meg. Nem tudhattam, hogy ilyen hosszú a lábad. Alighanem nagyobb nadrágot kell majd vennünk.

Félénken hunyorgok. Biztosan haragszik a hosszú lábam miatt. De nem, Tess mosolyog, miközben fürdőköntöst vesz elő a szekrényből, aztán egy vadonatúj pizsamát, amelyen még rajta van a nejlon. Az is rózsaszínű, piros szívek díszítik, és nagyon puha. Tetszik.

– Ez jó lesz rád. Fel akarod venni, hogy kényelmesen érezd magad? – kérdezi Tess. – Esténként, ha már senkit sem várok, én is mindig pizsamába bújok, és egy csésze teával kényelembe helyezem magam a tévé előtt. Nincs is annál szebb. És ma este különösen széppé varázsoljuk, hogy megünnepeljük a beköltözésedet.

Habozva bólintok. Le vagyok nyűgözve. Tess nagyon kedves, én pedig nem tudom, mit mondjak. A legszívesebben elsírnám magam. De Dee-Deenek nem kell mondania, mert magamtól is tudom, hogy az most nem volna jó, mert megijeszteném Tesst, aki igazán aranyos. Bárcsak tudnám, hogy mondjam ezt el neki! Torkomon akadnak a szavak.

– Gyere ide hozzám! – mondja Tess. Leereszkedik az ágyra, és megpaskolja maga mellett, én pedig leülök oda. – Tudom, hogy félsz, Belle. A helyedben én is félnék. De ígérem, jól megleszünk itt, ha te is úgy akarod. Ebben a házban biztonságban vagy, és én vigyázni fogok rád. Majd meglátod – teszi hozzá.

A szemembe néz, és én irtó boldog vagyok. A szeme is mosolyog. Már rég nem láttam ilyen mosolyt. Kedvelem Tesst, súgja nekem Dee-Dee. Én is kedvelem.

1988 decembere

Négy órán át díszítettük Tess házát. A folyosót, a konyhát, a nappalit, de még a fürdőszobát is. Nincs olyan hely, amelyre ne került volna karácsonyi dísz.

Tess pedig egész idő alatt mesél és mesél. Minden karácsonyi díszhez van egy történet a tarsolyában. Hogy mikor vette, hol vette, és ki volt még ott vele. Ragaszkodott hozzá, hogy a díszítéshez piros Mikulás-sapkát viseljünk, és együtt énekel a konyhai kazettás magnóból hallatszó karácsonyi dalokkal. Többször is megfordítja a kazettát, és mindig újraindítja. Tess nagyon vicces. Ha nem tudja a szöveget, halandzsázik, és ez is nagyon mókás.

A nappalijában most egész csomó játék óra és karácsonyi figura áll. És hógömbök, amelyekben pici emberkék korcsolyáznak, miközben körülöttük hópelyhek hullnak egy befagyott tóra, ha megrázzuk a gömböt. Piros orrú plüss rénszarvas is van, és orrhangon énekel, ha az agancsához érnek. A játék órák az összes karácsonyi dalt eljátsszák, amit csak ismerek.

Nekem a hintaszékben ülő Mikulás a kedvencem. Kockás, zöld inge van, tulipiros nadrágja és fekete csizmája. A szakála olyan, mint a hó. Orrnyergén aprócska szemüveg ül. Ha a pici könyvek közül a kezébe nyomnak egyet, hintázni kezd a székkal, és felolvas egy mesét. A legszívesebben egész nap hallgatnám. Ha lenne nagypapám, ugyanilyen volna a hangja. Elalvás előtt minden este olvasna nekem mesét, amikor meglátogatom. Nagypapám sajnos nincs. Nekem csak anyám van.

„A szüleim megszakították velem a kapcsolatot, és kitagadtak. És tudod, miért? Miattad, Belle! Tönkretetted az életem.”

Anyám hangját állandóan a fülemben hallom. Váratlanul ér, amikor hirtelen felhangosodik. Az én hibám, és szégyellem magam azért, mert nincs nagypapám. Az összes játék órát beállítom, hogy ne kelljen tovább hallanom anyám hangját.

– Segítesz sütni?

Ijedten összerendeznek. Tess áll az ajtóban. Egész idő alatt figyelt engem. Mindjárt megszid a lárma miatt. De nem szid meg, csak felém nyújtja a kezét. Miután megfogom, magához húz és megpuszil. Gyakran csinálja ezt. Minden ok nélkül.

Szeretek sütni, úgyhogy kimegyek vele a konyhába. Az asztalon sorakozó tálakban mazsola, tojás, zsemlemorzsa, liszt, cukor és szirup van, üvegekben pedig fűszerek, sőt egy palack Guinness sör is a hagyományos karácsonyi pudinghoz.

– Idén késésben vagyok, de meg akartalak várni a sütéssel, hogy segíthess – mondja nekem Tess. – Egyesek inkább a könnyített változatot készítik el, én viszont a sötét, nehéz pudingot szeretem.

Egymás után minden hozzávalót összekeverünk egy nagy kerámiatálban. Tess rendszeresen megkóstolja a ragadós masszát, aztán valamelyik fűszerből még hozzáad egy keveset.

– Nem ronthatjuk el, hiszen karácsony van – mondja. – És akkor most jöhet Arthur Guinness – teszi hozzá kuncogva.

Én is kuncogok, bár sejtelmem sincs, miért kell eljönnie Guinness úrnak, amikor a söre már itt van. Tess kinyitja a palackot, és a tálba önti a fekete sört. Utoljára még egyszer a tésztába dugja a kisujját, aztán lenyalja.

– Tökéletes – jelenti ki büszkén. Előveszi az erszényét, és keres benne egy fémpénzt. – Alufóliába csomagolnád? – kérdezi tőlem.

Sejtelmem sincs, miért, de szörnyen megtisztelve érzem magam attól, hogy alufóliába csomagolhatom a pénzermét. Ezért aztán igyekszem, hogy nagyon jól csináljam.

– Most tedd bele a pénzt a tésztába, és keverd el benne! Közben csukd be a szemed, és kívánj

valamit!

Tess bátorítón rám mosolyog, én pedig lehunyom a szemem, és teljes erőből a kívánságomra gondolok.

– És most jöhet egy csésze finom tea. Fárasztó volt ez a nap. Szerinted is? – Tess vizet tesz fel forrni. – Ma engedélyezhetjük magunknak az első gyümölcskosarat. Tegnap éjjel, amíg te aludtál, egész kocsirakományra valót sütöttem. Csak gyorsan megmelegítem a mikróban, aztán még jön rá egy kis kupac tejszín is.

Kevéssel később a szám még tele van a sütemény omlós tésztájával és a finom töltelékével, amikor észreveszem, hogy Tess engem figyel.

– Megtennél nekem egy szívességet, Belle? – kérdezi.

Azonnal bólintok. Neki bármit megtennék. Már nagyon régen nem volt ilyen vidám napom. Kedvelem Tesst, és azt szeretném, hogy ő is kedveljen engem.

– Légy szíves, írj a Mikulásnak! Akkor is, ha nincs hozzá kedved. A Mikulás ki tudja találni, ki mire vágyik, de örül, ha megírják neki, mert úgy könnyebb dolga van. Véletlenül tudom, hogy minden levelet elolvas. – Tess papírt és ceruzát ad nekem. – Én is megírhatom a levelet, ha megmondod, mit írnak – ajánlja fel.

Megrázom a fejem. Levelet tudok írni. Rengeteget írtam anyámnak, csak ő soha nem válaszolt. És azt is tudom, mit kérek. Joan és Daniel mindig azt mondta, hogy nem szabad drága dolgot kérnem, mert a Mikulásnak nincs sok pénze. Ezért azt mondtam nekik, hogy meglepetést szeretnék. Ők ezzel láthatóan elégedettek voltak.

Tess azonban más véleményen van. Azt mondja, meg kell írnom a Mikulásnak, hogy pontosan mi a kívánságom. Kérdőn nézek Dee-Deere. Mi legyen? Egy új baba? Szerinte ez nagyon nem jó ötlet.

– Tudod te, mit szeretnél – mondja.

Jó vicc! Azt nem kérhetek.

– Miért nem? – kérdezi Dee-Dee. – A Mikulás bármilyen kívánságot teljesít, ha valaki megérdemli. Ezt minden gyerek tudja.

Írni kezdek. Vigyázok, hogy egyenesek legyenek a sorok. Van, hogy egy betű túl nagyra sikerül, és az csúnya. Ennek a levélnek tökéletesnek kell lennie, elvégre életem legfontosabb levele. Miután elkészülök vele, összehajtogatom, és az asztalon szégyenlősen Tess elé tolom.

– Elolvashatom? – kérdezi. Én csak megrántom a vállam, de ő ezt igennek veszi, és óvatosan széthajtja a papírt, aztán szemüveget tesz fel. – Lássuk, mi áll itt! Ejha, milyen szép írás! – kiált fel.

Megkönnyebbülök, és örülök, mert nagyon igyekeztem. Tess felolvassa a levelet, én pedig némán tátogok hozzá, mert kívülről tudom.

Kedves Mikulás!

Belle-nek hívnak, és nyolcéves vagyok. Elköltöztem, és most egy néninél lakom, akinek Tess a neve. Már nem élek Joannál és Danielnél, mert ők messzire költöztek. Kedvelem Tesst, mert barátságos velem, és adott nekem süteményt. Te szereted a süteményt? Akkor kérd meg Tesst, hogy süssön neked is.

Idén én egy barátnőt szeretnék karácsonyra, akivel játszhatok. Barát is lehet, de azért lánynak jobban örülnék. Dee-Dee pedig egy új ruhát szeretne. Az arany a kedvenc színe.

Nagyon szépen köszönöm.

Belle Bailey

Teszt figyelem, miközben olvas, és remegni kezd a gyomrom. Ajjaj, Dee-Dee, nem jó, amit írtam! Tess nagyon gondterhelten néz rá.

– Nem kellett volna ruhát kérned nekem – fed meg Dee-Dee. – Az túl sok.

– Csak ennyit kívánsz? – kérdezi Tess, és még egyszer a levélre pillant, aztán meg a szemembe néz.

Bólintok. Tess felvesz az asztról egy újságot, és legyezni kezdi vele magát. Aztán egy

konyharuhával megtörli az arcát a szeme alatt.

– Értem. Soha nem láttam még szebb karácsonyi kívánságlevelet... A téli szünet után biztosan találsz majd magadnak barátnőt az új iskolában. Ez nem kérdés egy olyan kedves kislánynál, mint te vagy. Azért én majd még váltok néhány szót a Mikulással, hogy egy kis meglepetést is tegyen neked a fa alá. Például játékot. Ahhoz mit szólnál? Tudom, hogy jó voltál, és megérdemled az ajándékot. A Mikulás Dee-Deenek is biztosan talál ruhát... És neked is. Meg persze édességet. Édesség nélkül nem karácsony a karácsony, igaz-e? – kérdezi Tess, és amikor rámosolygok, boldognak tűnik, és már nem olyan felindultnak, mint az előbb.

A tálalószekrényhez megy, és egy tálát vesz elő. A Mikulás van ráfestve. Nevet, kacsint a nagy, kék szemével, és egészen olyan, mint az a Mikulás, amelyik Tess nappalijában ül a hintaszékben.

– Ez egy egészen különleges tál. Csak karácsonykor veszem elő – mondja Tess. – Idén annyi süteményt tehetsz rá, amennyit csak akarsz.

Mutatóujjammal végigsimítok a Mikulás szakállán, és egyre szélesebb lesz a mosolyom. Szélesebb és még szélesebb.

– Ho-ho-hó! – mondja Dee-Dee.

Ha Tess valóban tud váltani néhány szót a Mikulással, elmondhatja neki, hol lakom. Egyszeriben nem aggódom tovább azon, hogy a Mikulás nem talál meg, mert nem tudja az új címemet. Lehet, hogy ez a karácsony valóban más lesz...